ми обновама, відблиск порфіри та шовку, пишноту хистких, рясних одягів. — Тепер притьмили ся їх імена славою великого їх сучасника: та про те річ певна, що хто хоче зрозуміти Рубенса, мусить докола нього згромадити цілий сей вінець талантів, у якім він лише найзначнійший листок, мусить згромадити ту цілу родину артистів, якої він найславнійший заступник.

Сим зробили ми другий крок. Ще остає нам вчинити третій крок. Але-ж і та сама родина артистів остає в висшій звязи, іменно в звязи з суспільностю, серед якої спинилась, і з нею має спільний напрям смаку. Обставини бо в обичаях і духовім житю остають ся ті самі для публики, що й для артистів. Артисти, се-ж не відокремлені для себе люди. Правда, що тепер крізь відділяючі нас століття чуєть ся лише їх голос, та серед того чистого, звучного голосу, що доходить до нашого вуха, замічаємо також заразом гамір і неначе глухий змішаний шепіт многих голосів— могутній, безконечний голос народу, що около них співав гармонійно. Та лише сею гармонією були вони великани. І ледво чи й може бути інакше. Фідій, Іктін, мужі, що утворили Партенон і олїмпійського Зевса, були, як иньші Атенції, вільними городянами і поганами, вихованими в палєстрі, де кріпили в боротьбі нагі тіла і звикли на громадськім